

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec“ – Standa v domácí církvi

Tomáš Vrbata

28.7. 2025

Dnes jsme v naší domácí církvi s mojí ženou Ditkou zažili nádherné potvrzení toho, jak věrně a jemně jedná náš Pán. Už delší dobu nám klade na srdce, že On sám začne přivádět lidi, které chce oslovit. A dnes to skutečně udělal. Nečekaně k nám přišel Standa – kamarád ze starého života, se kterým jsem kdysi jako kluk uzavřel pokrevní dohodu, jak to dělávali indiáni.

Nikdo ho nezval. Šel kolem našeho domu a – jak nám řekl – měl najednou zvláštní pocit, jako by mu někdo řekl: „Tady bydlí kamarád Tomáš. Zajdi za ním.“ Byl zrovna jeho narozeninový den, pohádal se s rodinou, byl opilý a bez cíle bloudil po městě. A přesto mi Duch Svatý jasně řekl: „Pozvi ho dál.“ A tak jsme ho s Ditkou přivítali.

Později jsme si uvědomili, jak nádherně to Pán připravil. Ditka ten den „jen tak“ koupila dortík ke kávě, a doma jsme měli i svíčky. Nakonec jsme tak slavili narozeniny, které by jinak Standa strávil sám, v temnotě a smutku. Ale to nejdůležitější bylo, že Ježíš tam byl. Celým domem se nesl pokoj, naděje a láska. Sdíleli jsme s ním celé evangelium – o tom, že Ježíš přišel hledat a zachránit ztracené (Lukáš 19,10), že nikdo z nás není spravedlivý, ale že Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus zemřel za hříšníky (Řím 5,8). Řekli jsme mu, že pokud člověk otevře srdce, Ježíš skutečně vstoupí a zůstane s ním (Zj 3,20).

Standa dovolil, abychom se za něj modlili. Nejprve jsem mu podal ruku já a ve jménu Ježíše mu žehnal. Poté mu podala ruku Ditka a v tu chvíli jsme oba cítili, že v tom nejsme sami. Jako by s námi byl někdo třetí, jako by jeho ruku držel ještě někdo další. A Standa to cítil taky. Když jsme skončili s modlitbou, stál tam, udiveně se díval na svou ruku a s překvapením řekl: „On mě stále drží.“ a takhle tam stál asi minutu.

Zažil svůj první dotek JSEM. Bylo to pro něj jako šok – jemný, ale hluboký. Je to něco, co jsem už párkrát viděl, ale pokaždé je to nové a krásné. Věřím, že ho opravdu držel Otec – jako malé dítě, které potřebuje být pevně vedeno.

Nakonec odešel střízlivý, radostný, s touhou napravit vztahy v rodině. Řekl, že si uvědomil, jak se choval, a že chce požehnat své blízké. Vyměnili jsme si čísla a slíbil, že se rád zase vrátí.

A co je nádherné – nejen že Bůh posílá lidi, ale i prakticky žehná naší domácnosti, aby mohla sloužit. I taková věc jako vana, která je dost velká na křty, nebo

pokojné prostředí, kde je možné vést modlitby, rozhovory a přijetí, jsou důkazy, že Bůh myslí na každý detail. Dává nám sílu a pokoj i pro nedělní službu v církvi – všechno, co máme, nám dal pro Jeho slávu.

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal.“ (Jan 6,44)

„Hle, stojím u dveří a tluču. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu...“ (Zjevení 3,20)

„Kdo přijde ke mně, toho nevyženu ven.“ (Jan 6,37)

„Hospodin se zjevuje těm, kdo ho nehledali, dávám se najít těm, kdo se po mně neptali.“ (Iz 65,1 parafrázováno)

„Ten, který ve vás začal dobré dílo, ho také dokončí až do dne Krista Ježíše.“ (Fil 1,6)

Sláva Pánu! On ví, koho poslat, kdy ho poslat, a jak připravit naše srdce i domov, abychom mohli být Jeho nástroji. A když drží za ruku, tak nepustí.

Sláva Kristu!

Publikováno na [Facebooku](#).